

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ

Από τής 1 Ιανουαρίου ή 1 Ιουλίου
Ψωμιακού έρ. 6. — Ήξωτετικού φρ. χρ. 8.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

MIX. I. ΓΑΛΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Αναπλάσειν και εκδόσειν του Χριστοφόρου
δδς Φλέσσα, 5, παρά την Ίερών Σύνοδον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πλάσι του Βύχνηρ περί τής τελειώσεως τής ψυχής μετά θάνατον. — Η κοινωνία έν γένει καθήκοντα του ανθρώπου πρὸς τοὺς ἐταίρους αὐτοῦ ἐκτὸς τής οἰκογενείας, ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Σιέσαμ. Ἐπισκόπου Κεφαλληνίας κ. Δρασκηνοῦ Πολυδώρου. — Αἱ Ἀρχαί, ἥτοι τί κύρια διδασκάλια, ἐφ' ὧν τὸ κανονικὸν δίκαιον τής Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας στηρίζεται, ὑπὸ Δημ. Ζωμπολλίδου. — Ἡ διήγησις τής «Ἀναπλάσεως» ἢ Πραγματικῆς Ζωῆς, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ὑπὸ Κρουταλλίης Δεκελλοπούλου. — Ποικίλα.

ΠΛΑΝΑΙ ΤΟΥ ΒΥΧΝΗΡ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΕΛΕΙΩΣΕΩΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Συμβαίνει εἰς μερικά βιβλία ὅ,τι εἰς μερικά πρόσωπα. Ἡ σοβαρότης των ὄλη και ἡ ἀξία των ἀπντίζεται ἐκ τής κομιδότητος και τής κενότητος των.

Ἴδου ἐκεῖ εἰς κύριος Δ. Ἡ ἐνδυμασία του, τὸ βᾶδιμά του, ἡ στάσις του, ἡ φυσιογνωμία του, ἡ ἐκφρασίς του, τείνουσιν εἰς τὸ νὰ τὸν παραστήσωσιν ἄνδρα σοβαρὸν, ἐμβριθῆ, ἰσχυρὸν, σπουδαῖον. Ἀλλὰ μόνον ἕως οὗ λαλήσῃ. Διότι ἡ λαλιά του, ὡς ἡ φωνὴ τοῦ πετεινοῦ, κατὰ τὰ λαϊκὰ μυθολογήματα, [διώκει τὸ φάντασμα τοῦ ἑαυτοῦ του, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τὴν θέσιν του ἐν μηδενικόν· διότι ἡ λαλιά του φανεραίνει τὴν πραγματικότητα και δεικνύει, ὅτι ὅλος ὁ ὑπὸ τοῦ σοβαροῦ κυρίου ἐπιδεικνυόμενος ὄγκος δὲν εἶναι κατὰ μόνον ἐν φούσκαμα ἀσκοῦ.

Τὸ ἴδιον παρατήρεται και εἰς μερικοὺς συγγραφείς. Ὁ ὄγκος των εἶνε ὡς ὁ τοῦ φουσκώματος. Μέγα τι ἐξώθεν, ἀπὸ δὲ ἐσωθεν. Ὡς οἱ ψευδοκόμετες τῶν μυθιστορημάτων, τῶν δραμάτων, τῶν κωμωδιῶν, παρουσιάζουσι τίτλους, παράσημα, ὑποστατικά, κόμπου πολλόν, ἄγρον περιστόν, ἀλλὰ πλαστὰ ὄλη, φυγαδευόμενα ἐπὶ τῆ ἐμφανίσει τοῦ ἀπινύμου ἢ τοῦ εἰσαγγελέως, τοιουτοτρόπως και οἱ συγγραφείς οὗτοι ἐμφανίζονται μὲ πρῶσχήματα μεγάλα,

ὑπὸ τὰ ὅποια καλύπτεται ἀπάτη πολλή και ἀναξίότης. Εἰς τὸ εἶδος τῶν συγγραφέων τούτων δίκαιον εἶνε νὰ καταλεχθῇ ὁ γνωστὸς ὀλισθῆς Λουδοβίκος Βύχνηρ, ὁ συγγραφεὺς τής «Δυνάμεως και Ὑλως». Τὰ συγγράμματά του, εἶνε ἀληθῆς, ἔσμαν κρότον, και τῶ προσεπύριαν πλείστους θαυμαστάς, οἵτινες δὲν εἴρισαν και ἐν Ἑλλάδι. Ἀλλ' ὁ περὶ τινὰ ἐπιδοκιμαστικὸς ὄροντος, δὲν εἶνε πάντοτε σημεῖον ἐνδεικτικόν ἀληθινῆς ἀξίας. Πολλῶς δημοκόποι και ἀγύρται ἐπαυφημήθησαν ἐθουσιωδῶς. Ἡ δὲ ἱστορία τῶν γραμμάτων, ὡς και ἡ τής πολιτικῆς, μὲ πιστοποιοῦσιν, ὅτι διὰ τοὺς μωροὺς δὲν ἐλλείπουσι μωρότεροι θαυμασταί των.

Οἱ ἀναγνώσται τής «Ἀναπλάσεως» ἠδυνήθησαν ἠδὲ νὰ ἐκτιμήσωσι τὴν ἀξίαν ἐπιχειρημάτων τινῶν τοῦ Βύχνηρ κατὰ τής ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ. Ἦδη καλοῦνται νὰ κρίνωσιν ἄλλην τινὰ δοξασίαν του περὶ τής τελειώσεως τής ψυχῆς μετὰ θάνατον.

Ἐν τῷ Κεφαλαίῳ τής «Δυνάμεως και Ὑλως» περὶ προσωπικῆς ὑπάρξεως μετὰ θάνατον, ζητεῖ νὰ καταδείξῃ, ὅτι ἡ μετὰ θάνατον ὑπὸ τής πίστεως προβαλλομένη και ὑπὸ τής χριστιανικῆς φιλοσοφίας ὑποστηριζομένη τελειώσις τής καταστάσεως και τής ζωῆς τῶν ψυχῶν, εἶνε ἀδύνατος και ἀνέφικτος. «Τελεία, λέγει, γνώσις ἠθέλεν ἰσοδυναμεῖ πρὸς διάλυσιν, πρὸς θάνατον, πρὸς φθοράν, και οὐδὲν οὐδαμῶς ὑπάρχει ὄν, ἔχον τὴν ἰκανότητα νὰ τὴν ἀποκτήσῃ και τὴν δύναιμι νὰ τὴν κατέχῃ. Οὐδεμία Ζωὴ ἔνθα οὐδεὶς ἀγών· ὀλοκλυτος ἢ ἀλήθεια ἠθέλεν εἶναι θανατικὴ καταδίκη δι' ὄντινα ἠθέλεν ἐννοήσῃ αὐτὴν και ἠθέλε καταστροφῆ ἀναμφιβόλως ἐξ ἀπαθείας και ἀπραξίας».

Ὁ ἰσχυρισμὸς οὗτος τοῦ Βύχνηρ, ὡς και πάντες οἱ ἄλλοι του, διὰ τῶν ὁπίων ζητεῖ νὰ στηρίξῃ τὰς ὀλιστικὰς δοξασίας, εἶνε ἀθάρατος, ἀφυολόγητος, ἀφιλοσόφητος, σοφιστικὸς και παιδαριώδης.

Βεβαίως εἰς τὰ ἀτελῆ ὄντα ὁ ἀγών, ὁ μάχθος, ὁ κόπος, δίδει ὑπὸ τινὰ ἐποψιν ζωὴν και προβιάζει τὴν ζωὴν

των, άποχή δέ από παντός άγώνος και κόπου, πλήρης άργία και άχρησία των δυνάμεων αυτών ήθελε τή καταστρέψει. Άλλά και έπ' αυτής τής γής ο άγών, ο μόχθος και ο κόπος δέν συνοδεύουσι πάσας τās εκφάνσεις τής ζωής· καθόσον μάλλον προβαίνει ή δύναμις ήμών και ή τελείωσις, οι μόθοι και οι άγώνες ελαττούνται ή και εκλείπουν· περί τινά σημεία τής ήμετέρας δράσεως. Και όμως ή ελάττωσις αυτή ή ή παντελής έλλειψις του άγώνος όχι μόνον δέν μάς βλάπτει και δέν καταστρέφει τήν ζωήν μας, αλλά και τήν κάμνει άνωτέραν και τελειότεραν τής ζωής έκείνων, οτινες καταβάλλουσι μείζονας άγώνας και πλείονας μόθους.

Άς λάβωμεν π. χ. δύο μαθητάς. Εύφροστερος ο εις, άντιληπτικώτερος, μνήμης άνωτέρας, με ελάχιστον κόπον, με μικρότερον άγώνα, μανθάνει τó μάθημά του και λύσι τó δοθέν εις αυτόν πρόβλημα· ο μαθητής ο έτερος, άφροστερος, με ναύν βραδύν, με άντίληψιν δύσκολον, με μνήμην άσθενή, άγωνίζεται επίπονος και μοχθεί υπερβαλλόντως διά τó αυτό μάθημα και τó αυτό πρόβλημα, και όμως ούτε τó μάθημα προσκόντως έμαθεν, ούτε τó πρόβλημα καλώς έλυσε. Τίνος εκ των δύο άρα γέ ή ζωή εκραίνεται κατά τρόπον άνωτερον και μάλλον ύπεροχον; Δέν εινε όλοφάνερον, ότι ο μοχθήσας περισσότερο ύστερα, ότι ο άγωνισθείς όλιγώτερον ύπερέχει;

Μικρόν παιδίον άφανίζεται διά να σηκώση έν κλίσημα, και δέν τó κατορθώνει. Άγών μέγας και ούδέν άποτέλεσμα. Άθλητής όμως εύδόκιμος έγείρει τεράστια βάρη άνευ κόπου τινός, έν εύκολία περισσή. Ούδεις άγών ένταύθα, ή μικρός και άσημάντος, και όμως μέγιστον τó κατόρθωμα. Ποιος λοιπόν άντιπροσωπεύει ζωήν άνωτέραν; Τó μικρόν παιδίον δέν κατέβαλε μέγαν άγώνα; Και όμως ο μη μοχθήσας άθλητής δέν κατέχει άνώτερον ποσόν σωματικής δυνάμεως και ζωής;

Ρήτωρ τις, ή θέλων να κάμη τόν ρήτορα, προετοιμάζει λόγον επί μήνας τρεις, ήμέραν και νύκτα μοχθών και άγωνιζόμενος. Και όλα αυτά, διά να γείνη γελοίος τήν ήμέραν τής εκφωνήσεως. Άλλος δέ τις, φρεσί κατέχων πλούσιον τó τάλαντον τής ρητορείας, μετά βραχέων παρασκευών, ή και έξ εμπειύσεως προχείρου, άνευ κόπου και άγώνος, κύριος του λόγου και των ακροατών του, κατάγει ρητορικούς θριάμβους. Και ίδού πώς και ένταύθα εις τόν πολύν άγώνα είργάσθη και έξεδηλώθη κατωτέρα ζωή, άνωτέρα δέ ζωή έξέλαμψεν έκεί όπου κατεβλήθη ελάχιστος ή ούδεις άγών.

Η καταβολή μόθου, ή ανάγκη άγώνος προς ύπερπήδησιν δυσκολιών, προϋποθέτει άδυναμίαν τινά, μείζονα ή έλάσσονα, ήτις ζητεί διά τής νίκης να άνυψωθ ή εις θριαμβεύουσαν δύναμιν. Καθόσον έπομένως ζωή τις ενέχει δύναμιν άνωτέραν, τά προσκόμματα αίρονται πρό αυτής, και αι άντιστάσεις εξασθενούσιν ή εκλείπουν, ή δέ πορεία της επίτελείται άνευ άγώνων ή δι' ελάχιστων άγώνων.

Προς άλλωσιν τής Τροίας έχρησθήσαν δέκα όλόκληρα έτη, και θυσίαι άνυπολόγιστοι των νικητών. Άλλά σή-

μερον δύο τηλεβόλα θά ήδύναντο εις άλλας θύρας να έξφανώσιν τείχη ως τά τής πόλεως του Πριάμου. Διότι ή άνωτέρα δύναμις επιτυχάνει μεγαλύτερα άποτελέσματα δι' όλιγώτερον άγώνων.

Άπλή κίνησις τής χειρός ισχυρού άνδρός, άνευ ηρωδωτέρας τινός ώθήσεως, καταρρίπτει μικρόν παιδίον. Η δύναμις εδέσποσε τής άδυναμίας. Πώς; Δι' ούδεις άγώνος.

Ο προϊστορικός λεγόμενος άνθρωπος είχε ζωήν, πλήρη άφορήτων μόχθων και άπελιστικόν άγώνων. Ένώ σήμερον, διά των έρευρήσεων τής επιστήμης και τής τέχνης, ή ζωή έγαιεν δραστικώτερα, εύχαριστοτέρα, και ισχυρότερα, ή δέ φρεσί δι' όλιγώτερον άγώνων του άνθρώπου εινε μάλλον υποχείριος εις αυτόν.

Έντεθεν συμπεραίνουμεν τά εξής:

Α.) Ότι ο άγών του άνθρώπου προκαλείται έστω παρίσταται άνάγκη να κατακυβηθ άντίστασις τις και να υπερπηδηθ ή δυσκολία τις. Είς τās τοιαύτας δέ περιστάσεις ο άγών έξυπηρετεί άληθώς τήν ζωήν και τήν πρόοδον, ένθ ή άποφυγή του άγώνος φέρει προς τήν στασιμότητα, τόν μαρμαρόν, τήν νέκρωσιν, τήν καταστροφήν.

Β.) Ότι, πρό άνωτέρον δυνάμεω τής ζωής, αι δύσκολιαι και αι άντιστάσεις ελαττώνονται, ή και τινες εκλείπουν καθ' όλόκληρον, τότε δέ ή άνάγκη του άγώνος καθίσταται εύχεροτέρα ή και εκλείπει έντελής.

Γ.) Ότι άρα ο άνθρωπος, κατέχων άνωτέρας δυνάμεις εκ φύσεως, ή ενισχύων τās ύπαρχούσας εις αυτόν διά τής άσκήσεως, τής επιστήμης, τής τέχνης, καθίσταται ικανός εις μεγαλύτερα κατορθώματα διά μικροτέρων άγώνων ή και δι' ούδενός άγώνος.

Άφοϋ λοιπόν έν τώ κόσμω τούτω ή κατοχή άνωτέρας δυνάμεως, ή προσκτησις άνωτέρας γνώσεως, ελαττώνει τούς άγώνες του άνθρώπου έξυψώνουσα συγχρόνως τήν ζωήν του και καθιστώσα αυτήν ισχυρότεραν, εύχεροτέραν και γλυκυτέραν, διότι ή τελείωσις τής δυνάμεως και τής γνώσεως έν τή μελλούσῃ ζωῃ ήθελεν είναι ή καταστροφή τής τελειωμένης ψυχής έν γνώσει και έν δυνάμει.

Η πείρα διδάσκει, ότι τó ισχυρότερον άν παρουσιάζει κρείττονας ζωής ήρους· οι ύλισται μάλλον υποστηρίζουν, ότι εις τόν άγώνα τής ζωής οι ισχυρότεροι όργανισμοί νικώσι και έξοντώουσι τούς άσθενεστέρους. Έάν λοιπόν άνωτέρα τις ισχύς φέρη προς άνωτέραν ζωήν, εάν μέζον γνώσις προσπορίζη διά τής επιστήμης και τής τέχνης εις τόν άνθρωπον περισσοτέραν δύναμιν, ή μέγιστη δύναμις και ή μέγιστη γνώσις πώς θα φέρουσι παράλυσιν τινά και καταστροφήν τής ζωής τής ψυχής; Πώς δέ ή ζωή αυτή ύπισταμένη έν τή άτελεία και παραγομένη έν τή γῆ δι' τής σχετικής τελείωσεως, πώς θα μηδενισθ, όταν βελτιωθώσιν οι ήροι της, όταν ούδεμία άτέλεια, ούδεμία άδυναμία θά ύπαρχῃ έν αυτή;

Ο Βύχτερ επαντά' όλόκληρος ή άλλήθια, λέγει, περιέχομένη εις τήν κατοχήν του άνθρώπου, όλόκληρος ή γνώσις άποκαλυπτομένη εις αυτόν, ήθελε τόν φέρει εις άπάρη-

και άπραξίαν, εις ζωήν άνευ άγώνος, και τούτο θα ήτο ή καταστροφή του.

Ημεις άς κρίνωμεν τά αιώνια εκ των προσκαίρων, τά μέλλοντα εκ των παρόντων, τά έν οδωσιν εκ των επί τής γῆς, τά μη βλεπόμενα εκ των βλεπομένων.

Ο σοφός κατέχει πλέον τόν πλούτον των δι' αυτόν γνωστών άληθειών, δέν άγωνίζεται όπως τās γνωστής. Ούδεις δι' αυτόν άγών έξ αυτόν άλλ' όποια δι' αυτόν εύχαριστίας έν τή κατοχή των, όποια τέρψις έν τή θεωρία των, όποια ζωή έν τή άπολαύσει των!

Ο καλλιτέχνης, έξ άκατεργάστου μαρμαρίνου όγκου επιδεικνύει περικαλλές τι άγαλμα, τής τέχνης ύαύμα, των όφθαλμών χάρμα, τής ψυχής τρυφήν άνευκάλητον. Ο τεχνίτης δέν κρατεί τήν σμίλην πλέον, δέν άγωνίζεται, δέν μοχθεί, άλλά θεωρεί μόνον, και τέρπεται. Θέλωμεν ειπει λοιπόν ότι ο τεχνίτης αυτός δέν ζῆ έν τή τοιαύτη θεωρία, διότι τρυφή, χωρίς να μοχθῆ, διότι άπολαμβάνει, χωρίς να άγωνίζεται; Λογική άλλόκοτος!

Εζῆ ο Κολόμβος, ότε πλάνης έν τῷ όκεανῷ, μυκτηρίζόμενος και άπειλούμενος από τούς ναύτας του, ήγωνίζετο εις τής Άμερικῆς τήν ανακάλυψιν. Και ότε τήν γῆν της έμάντησεν, ότε τήν γῆν της είδεν, ότε τήν γῆν της επάτησεν, ότε ο άγών τής ανακάλυψης έπερατώθη, ή έξ αυτής χαρά ήτο τίποτε διά τήν ψυχήν του, και ή άρα τού θριάμβου του ήτο κατάπτωσης τής ζωής του πνεύματός του;

Ζῆ ο όνειροπολῶν μίαν κήρην, ο άγωνιζόμενος όπως ένόση τόν βίον του μετ' αυτής. Και όταν ο πόθος του επληρώθη και ο άγών του έστέφη υπό επιτυχίας, όταν έγαιεν ικανή όσάτον εκ των όστέων του, και σάρξ εκ τής σαρκός του, ψυχή τής ψυχής του, ζωή τής καρδίας του, όταν εις τής αύγῆς τó πεγγοβόλημα, εις τής σεληνης τó σελάγημα, εις τās μαρμαρούρας των όστρων, εις τούτ' κήνος τούς άνθούνας, τούς λόφους τούς χλοάζοντας, τόν φίθητον τόν βρακίον, τόν φλοισβόν των άκτών, ήνε αυτός ήμισυ με έκείνην, ψυχή μία, καρδία μία, πνεύμα έν, πανταχόθεν ενισχύοντες τήν άγάπην των, διά τής άκοῆς, διά τής θέας, διά τής συναισθήσεως τής ένότητός των, ένότητος άνωτέρας και τού θανάτου, έν αυτή τῃ καταστάσει και τῃ επικοινωνία των, ότε ούδεις εκ μέρους αυτών άγών, ούδεμία μέριμνα, ούδεις μόχθος, άλλ' εύφροσύνη τις μόνον άρρητος, άγαλλίασις άνέκφρατος, ουρανία μέθη μυρίων εμπλεως θελητήρων, δέν εινε λοιπόν τότε ζωή δι' αυτούς, και έζων μόνον εις τήν περιόδον του στεναγμού, των πόθων, τής μελαγχολίας, τής άθυμίας;

Έάν ο άγών ήνε μέτον τής παρούσης ζωής, άλλά βεβαίως δέν εινε ο σκοπός της, και τόν άγώνα στέργομεν μόνον χάριν του άγαθού, προς τó όποιον φέρει. Όταν λοιπόν τó άγαθόν μάς δοθῆ πλήρες, άκέραιον, όλόκληρον, όταν εις τήν ψυχήν μας δοθῆ βίον τó φῶς, όλῆ ή εύδαιμονία, όλῆ ή ζωή, όταν θά κατέχωμεν όλους τούς ήρους τελείου βίου, άνευ αναγκών, άνευ στερήσεων, άνευ άσθενειών, άνευ θλίψεων, άνευ έλλείψεων, ο βίος ούτος θα ήνε άφόρητος,

διότι θα εινε τελείως εύδαιμων, και θα φέρη τήν καταστροφήν μας, διότι θα εινε άπηλλαγμένος από πάντα κόπον και άγώνα;

Είς τήν παρούσαν ζωήν, εινε άλλός, τó ύπερ τήν άνοχήν μας φορτίον, ο ύπερ τήν δύναμιν μας κόπος φθείρει και φονεύει. Και ή λάμψις τής πλήρους άληθείας ένώπιον ήμών ήθελε μάς εκτυπλώσει και μάς άπολέσει. Άλλά τούτο δέν θα συνέβαινε δι' έλλειψιν άγώνος, διά τó ότι θα κατεδικαζόμεθα ούτω εις άδράνειαν και άπραξίαν, άλλά διότι αι δυνάμεις μας δέν εινε ικαναι να βαστάσωσιν εδῶ τόσον βάρος, ούδέ οι όφθαλμοί μας ικανοι να άντικρύσωσι τόσον φῶς. Άλλ' έν τῃ ζωῃ τῃ μελλούσῃ ή τελείωσις τής γνώσεως δι' ήμās θέλει συμβαδίσει με τοιαύτην ήμών δευτικότητα, και τó πλήρες φῶς, αντί να μάς σκοτίση, θέλει μάς πληρώσει άγαλλιάσεως και εύφροσύνης. Διά τούς πονηρούς βεβαίως τó φῶς αυτό θα ήνε ένοχλητικόν και άφόρητον. Όμοίως ή λάμψις και μικροϋ λύχνου παρενοχλεί τόν πάσχοντα, τόν πονηρόν, καθώς λέγει ο Χριστός, όφθαλμόν. Άλλά διά τούς δικαίους τó φῶς έκείνο θέλει έπαυξήσει άνεκφράστως τής ζωής των τά θέλητρα, όπως ο μεταπίπτων από τήν θαμβήν του πετρελαίου λάμψιν εις τó σελαγίζον πέλαγος του ηλεκτρικού φωτός προσλαμβάνει έξ αυτού εύφροσύνην περισσήν και αίσθάνεται άρρητόν τινά άγαλλίασιν καθιστώσαν μακαριώτεραν τήν ζωήν του.

Τó ζήτημα μόνον εινε αν ή άνθρωπινή ψυχή ήνε δευτική τελείωσεως και ικανή να προσλάβῃ ποτέ τήν τελείαν γνώσιν και τήν τελείαν μακαριότητα, τήν άπηλλαγμένην πάσης άτελείας και θλίψεως.

Διά τούς πιστεύοντας τó ζήτημα εινε λελυμένον. Ο προορισμός των άληθινών χριστιανών εινε να γένωσι τέλειοι, όπως ο ούράνιος Πατήρ των, και να άποδοθώσιν εις ζωήν άτελείετον, όπου ούτε δδώνη, ούτε θλίψις, ούτε στεναγμός. Άλλά και ή μελέτη τής άνθρωπίνης φύσεως τó αυτό τέλος μάς δείκνυει. Έχομεν έν ήμιν τι εύρύτερον του κόσμου όλου, ύπερτερον του Σόμπαντος, ύψηλότερον των άστρων. Προβαίνουμεν εις γνώσιν, εις δύναμιν, εις έξουσίαν, εις επάτασιν, εις κατάκτησιν, αισθανόμεθα τούς έαυτούς μας βασιλείς τής φύσεως άπάσης, και όμως οι θησαυροί της δέν μάς ικανοποιούσι, και τó στέμμα της δέν μάς άρκει. Έκ των πέριξ, εκ των κάτω, εκ των άνω, εκ των έγγύς, εκ των μακράν, εκ των έντό; ήμών φωνή μυστηριώδης, άλλ' εύκρινής, συνεχής, ισχυρά, μάς καλεί εις τά πέραν του τάφου, εις τά επέκεινα τής γῆς, ήτις, στάδιον των άθλων μας, εινε συγχρόνως και κοιλάς των στεναγμών μας, διά δέ των μόχθων αυτής μάς δδηγεί εις τά θέλητρα και τās άγαλλιάσεις του ουρανού. Η άνθρωπινή διάνοια, άνήσυχος έν μέσῃ των κατακτήσεις της, ποθεί να σχισθ δι' αυτήν τó καταπέτασμα τής γνώσεως, διά να τήν προσείη όλόκληρον, και ή καρδία μας, ποικίλα δεχομένη τραύματα εδῶ, όρμηξ προς τόν βίον τόν άπηλλαγμένον νεφών και τραυμάτων. Και πλείστοι, άποκακοιωμένοι εις τήν

δυσεργη του βίου παρείαν, ζώει δια της ελπίδος των μελόντων αγαθών, και δι' αυτών εύρισκον την καρτερίαν και τήν παρηγορίαν. Έντεθεν η τελεία γνώσις, η τελεία μακαριότης, είνε καταστάσεις άναποκρινόμεναι εις τας έφεσεις και τήν φύσιν της ψυχής μας, είνε αγαθά, προς τα όποια όρμηξ ή ζωή μας, και εκ τών όποίων κραταιούται και κατά τών ένταυθα βίον. Έπομένως η τοποθέτησις ήμών εις τας καταστάσεις ταύτας, ή εις ήμιας δόσις της τελείας γνώσεως και μακαριότητος, πληρουσα κενά της ζωής μας, της διανοίας μας, της καρδιάς μας, άντι να τας παραλύση, να τας θέση εις άπείθειαν και άπραξιαν, και να τας καταστρέψη, θέλει τας περιβάλει δια μεγαλύτερας λάμπσεως και δυνάμεως και ένεργητικότητας, και εν τη τελεία ζωή, ήτις κατ' άνάγκην θα έκβάλη πάντα άγωνα και κόπον, διότι θα έκβάλη πάσαν έλλειψιν και αδυναμίαν, ο άνθρωπος θα αισθανθή την άληθινήν ζωήν, προς την όποιαν ήσυχον από της γης και χάριν της όποιας ήσειζατο τας έπιγειούς άθλιότητας.

Ω! Κύριε, Κύριε! Δός μοι τήν τελειότητα, δίδων μοι Σεαυτόν! Άνευ Σου, και της ζωής, ήν μάς επιφυλάσσει, ο βίος δ παρών θα ήτο τó σκαινότητα των αινυμάτων και τό χειρόστον των κακών. Έν μέσω δόξης, πλούτου, κάλλους, και αγαθών παντοίων, άτινα φθίνουσι και βρούσι, τό κενόν της ψυχής μας χάνει πάντοτε βαυθέτερον και άναστροφά προς Σέ! Σέ εύγνωμονώ, Κύριε, διότι διετηρήθην ικανός να τό αισθάνωμαι και να τό κατανοώ, και αξιωσάν με, όπως, κατά τόν Προφήτην, χορηταυθώ έν τώ όφθίναί μοι τήν δόξαν σου.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΝ ΓΕΝΕΙ

ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΟΜΟΙΟΥΣ ΑΥΤΟ ΕΝΤΟΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(έκ του Γαλλικού)

κατά μετάφρασιν του Σ. Έπισκόπου Κεφαλληνίας

Κ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ ΠΟΛΥΓΡΟΥ

Η οικογένεια προϋποτίθηται την άνθρωπίνην κοινωνίαν έν γενει.— Η κοινωνική ζωή είνε ή συνθήκη και τό άναγκάσιον συμπλήρωμα της οικογενειακής ζωής.— Ο άνθρωπος, κατ' άνάγκην και κατ' έσσειασιον, είνε ουσιασώς κοινωνικόν έν.— Η φυσική κατάστασις, ως ένόσταν αυτή, φιλόσοφοι τινες, δέν υπήρξε ποτε.

Η κοινωνία, ως προσιπομεν, άρχεται από της οικογενείας· αλλά δέν δύναται να περιορισθή εις ταύτην. Η οικογένεια δέν θα ύφίστατο οδδ' επί μίαν μόνην στιγμήν, έν έντός του κόλπου αυτής ο άνθρωπος δέν είχε μετά των όμοίων αυτού ούδεμίαν σχέσηιν, ούδεμίαν κοινότητα συμπερόντων, άναγκών, αισθημάτων, ακήψεως, και, κατά συνέπειαν, ούδέν έξ αιδών να λάβη, ούδέν προς αυτούς να

έκπληρώση. Άνίκανος να έπαρέστη εις έαυτήν δι' έκπότης έν τε τή φυσική και τή ήθική τάξει, και μη συναιτώσα πρό έαυτής ή έχθρότης, θά καταδικάζετο εις βεβαίην καταστροφήν, ή θά έσθένυτο, έν ελάμβανεν άρχήν, ή μεγάλη και άνιάτη άθλιότητι.

Τό δέ χείριστον, ή οικογένεια θα έμορφώτο άνευ γαικού τινος ένστικτού κοινωνικότητας, άνευ βαθύς των σεβασμού προς την άνθρωπίνην φύσιν, άνευ της βεβαίητης, της κατά τό μάλλον και ήττον έσκευμένης, ήτι οι άνθρωποι θραύλουσι χάριτας οι μεν προς τους δέ, και έδημιουργήθησαν όπως άλληλοβοηθώνται. Έάν αυτή η πεποιθησις δέν υπήρχεν έν ήμιν, και έν η κοινωνία των όμοίων ήμών δέν ήτο ή πρώτη των άναγκών ήμών, πώς θα έξήγει τις, ήτι ο άνήρ και ή γυναίκα, άφού ύπήκουον εις τόν νόμον της φύσεως, ήστις τους προσγγίζει κατά τύχην, δύναται να μένωσιν ήνωμένους καθ' όλον άντων τόν βίον, και να ήνε χρήσιμοι προς άλλήλους, και έταν άκόμη η ηλικία καθήνασε την φαντασίαν και τας αισθήσεις; Δέν είνε ή κοινωνικότης, ήτις, έν τώ συμπερόντι της ίδιας διατηρήσεως και εκ σεβασμού προς την άνθρωπίνην αξίαν, ής είνε ο πρασιπιότης, καθιέρωσε τόν γάμον και επέβαλεν εις τους γονείς την ύποχρέωσιν να μορφώνωσι τά έαυτών τέκνα; Όθεν, ήταν ζητή τις, ποιος είνε ο σκοπός της διαπαιδαγωγίσεως, εύρίσκει ότι κύριος σκοπός αυτής είνε να μορφώση άνδρας ικανούς να τηρήσωσιν έντίμως τήν έαυτών θέσιν και να έκπληρώσωσι καθήκόν τι όφείλουσιν έν τώ μέσω των όμοίων αυτών. Προσθέσται εις ταύτο, ότι τά οικογενειακά καθήκοντα, τοιαύτα ως τό λογικόν τα έννοει, συμφωνούσιν έντελής προς πάν ότι η κοινωνία άπαιτεί δια των νόμων αυτής. Αι άρχαι, λοιπόν, έφ' όν η κοινωνία έδράζεται, είνε τό αληθές θεμέλιον, ή υπέρτατη συνθήκη της οικογενείας, και η οικογένεια δέν θα είχε ούδένα λόγον ύπάρξεως, έν αυτή δέν παρεκεύαζε τόν άνθρωπον δια την κοινωνίαν, ής έκαστοι των ιδιαιτέρων της οικογενείας νόμων, και έκαστη των ύποχρέωσεων αυτής προϋποτίθησιν ήδη τήν ύπαρξιν.

Η κοινωνία, ώς αύτως, θα ήτο τι άνεξήγητον, έν δέν είχε τας ρίζας αυτής έν τή άνθρωπίνη φύσει, έν ο άνθρωπος δέν είχε δημιουργήση τοιοϋτος, ώστε να τή ήν αδύνατον να ζήση έντός του κόλπου αυτής, ή έν δέν ήτο άν εξήχως κοινωνικόν. Όθεν, η άνθρωπίνη κοινωνικότης είνε πράγμα τόσον καταφανές, ώστε δέν χρείη ούδεμιζ αποδείξεως. Αυτή προκύπτει έξ όλων ήμών των δυνάμεων, τόση των φυσικών, όση και των ήθικών· αυτή αποδεικνύεται έξ όλων των άναγκών ήμών, έξ όλων των αισθημάτων ήμών και των νόμων του πνεύματος ήμών. Φυσικός, είνε αδύνατον εις τόν άνθρωπον να ζήση, να διατηρή έαυτόν, να υπερασπίξη έαυτόν έναντίον της δριμύτητος της φύσεως και των προσβολών των άγγέλων θηρίων άνευ της άρωγής της κοινωνίας. Ηθικός, ή μόνωσις τή είνε τόσοϋτον άπεχθής όσον ο θάνατος, και οδδέν είνε εις αυτόν μάλλον έπιθυμητόν και άναγκαίον ή να ακούη τήν φωνήν και να θεωρή τήν όψιν του προσώπου

ΑΙ ΑΡΧΑΙ

ήτοι

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΙ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΝΟΝΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΑΝΑΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΣΥΤΗΡΙΖΕΤΑΙ

(Συνέχει των έν ήρω. 180)

§ 58. Ω; έν τώ έτέρω μεγάλο ιδρύματι της άνθρωπίνης κοινωνίας, έν τή Πολιτεία, τή εύνομουμένη και σποπύμωσ και δεξίως κυβερνομένη, άπαιτείται τάξις τις ύπαλλήλων, κεκτημένων, πλην της ειδικής αξίας, και μακρτυρημένης χρηστότητας (ιδιάζουσάν τινα άφοσίωσιν και ιδιάζοντά τινα μυστηριώδη δασμών (!) προς κοινήν σύμ-

(1) Σορός τις πολιτειολόγος Γερμανός λέγει: α' Ο ύπάλληλος της Πολιτείας, όστις έν έπίσει και δέ ή έμπειρία και άνεπαιδευσις έχει πολιτικήν πεποιθησιν διάφορον της των αυτου προίσταμένων και ταύτην κατά τας περιστάσεις εκδηλώσ, δέν παραβαίνει μίν ένακ του λόγου τούτου τήν προς την Πολιτείαν πίσιν· άλλ' όταν προς τας διακοικίς θεμελιακάς άρχάς, έφ' όν ή της Πολιτείας κυβέρνησις στηρίζεται, έναντιώνται και ως έθρόβς ταύτης ένεργή, όταν π. χ. έν τή μοναρχία ως δημοκρατικής έκφάνηται και ύπερ της εισαγωγής της δημοκρατίας έργάζηται, η τανάγκην έν τή δημοκρατία ως ύπάλληλοι ύπερ της μοναρχίας δρψ, παραβλάπτει οδτω και ήγγυός τόν δασμόν της πίστεως, όστις συνδεί αυτόν ως μέλος ένίκου τινός πολιτικοϋ οργανισμοϋ μετά τούτου. Ως αύτως, όταν ο ύπάλληλος της κυβέρησεως μετάηχη ουστηματικίς τινος αντιπολιτεύσεως, τούτοστι σκοπύμωσ προς άνατροπήν ή βλάβην της κυβέρησεως έλευθομένουσ, ή πράξις αυτή είνε τις πίστεως προβήσις, ήν ούδεμία κυβέρησις δύναται να άνεχθή, έν δέν θέλη να καταλυθή δι' έσωτερικής διαρροίας. Η ουστηματική έχθρα των ύπαλλήλων κατά τού ύπορωγέτου, ως ταύτην ένεργού της Γερμανίας έγνωμεν ούσαν (1857), καιτόι έν τοίς καθ' έκαστα ούδεμίαν άπέσιειαν παρετήσιν, είνε ήνωσ διάλυσις του δασμού της πίστεως και άναρχία. Αι έρρηξις δέ της πίστεως δέν είνε το διάφορον και αυτό τό έχθρικόν φρόνημα· διότι τούτο δύναται τό άνομον να περικληίη έν έαυτψ και ήμωσ έν τή έπιστήμη αυτού θέσει να έντελή τό καθήκον αυτού έν καλή πίστει, άλλ' η πραγματικώς του τοιοϋτου φρονήματος έν τή Πολιτεία· διότι ούτε η άναγκαία άνωμία της πολιτικώς έξουσίας, οδτε η ασφάλεια αυτής δύναται οδτω να ύπάρχωσιν. Έάν λοιπόν η αντίθεσις μεταξή της πεποιθησεως του ύπαλλήλου και της άρχής (prinzipium) της Πολιτείας ή της πολιτικώς διαυθίνσεως της κυβέρησεως τόσον έξείκ και άδιέλλακτος κατάσιση, ώστε εκείνος αισθάνεται έαυτόν πιεζόμενον ύπό της έαυτοϋ συνεδήσεως να εκδηλώ τήν έχθραν αυτού λόγω τε και έργω και δέν δύναται πλέον πωίτως να ύπηρετή τήν Πολιτείαν ταύτην και τότε προίσταμένως αυτού να ύπαχθί, ο τοιοϋτος ως έντιμος άνήρ δύσκολως δύναται άλλως ν' άποφύγη τήν έσωτερικήν ταύτην διαμάχην της έαυτοϋ πεποιθησεως και της προς τό δέξιωμα πίστεως πλην δια της έγκαταλείψεως αξιόμωτος, έν ό τή πίσιν δέν δύναται να τηρήγη. (Bluntschli, Allgemeines Staatsrecht 2 Band p. 135 κ. έ. München 1857). Τά αϋτά πράπτου και άύστηρότερον δύναται να λεχθώσι και περι του διοικητικοϋ ύπαλλήλου της Έκκλησίας. Πρό έτών έν Λονδίω διακρμένους, άνεγνωμεν έν τοίς ο' Ημερησίωσ Νέωσ (Daily News) έπιστολήν άνωτον έθνηκοϋ κληρικοϋ Άγγλω, έν ή ούτος έλεγεν ότι, επειδή η πεποιθησις αυτού άντιστρατεύεται: νόν προς τό αξίωμα, όπερ από

των όμοίων του. Η καρδιά αυτου είνε πλήρης αισθημάτων και ήμοιοβαίων συμπαθειών μη δυναμένων να έβρωσιν ικανοποίησιν ή όταν και έτεροι μετέχωσιν αυτών. Έάν δ' εύρίσκηται εις τήν άνάγκην να περιορίση ταύτα έν έαυτψ, μεταβάλλονται δι' αιδόν εις μαρτύριον και εις ματιαν. Ειδόν έγκληματίας, καταδικασθέντας εις άπομονωτικήν είρητήν, απολέσαντας τό λογικόν και τήν χρείαν του λόγου, μόνον και μόνον διότι έπαυσαν άκούοντες τήν άνθρωπίνην φωνήν. Τέλος, ο άνθρωπος είνε όν σκεπτόμενον και ήμιλούν. Η σκέψις, έν αύτψ, όπως διατηρηθή έν ταύτη τή καταστάσει, έχει άνάγκην της άρωγής του λόγου. Όθεν, ο λόγος προϋποτίθησιν άναγκάως τας κοινωνικας σχέσεις.

Έάν ο άνθρωπος ήνε έν ούτωδώς κοινωνικόν, δέν σφάλεται τις βεβαίως, ότι η κοινωνία είνε τόσον άρχαία όσον και αυτός, και ότι πάντοτε έζησε και πάντοτε θα ζήση έν κοινωνία, ως ο Ιχθύς έν τώ ύδατι. Τψ όντι, η περί μαρτυρεί, ότι δέν έβρέ τις αυτόν ύπό τινα άλλην συνθήκην. Και αυτοι οι άγγροι παρεχώσιν ήμιν άρχήν τινα κοινωνικώς τάξεως, επειδή ζωσιν ήνωμένως κατά φύλας, ών έκάστη έχει τόν άρχηγόν της, τά ήθη και ήθημα αυτης, και τας παραδόσεις αυτης, ατινες έπέχουσι θέσιν νόμων. Τα σπάνια ανθρώπινα πλάσματα, τά όποια εύρον μεμονωμένα έν τώ μέσω των δασών έν καταστάσει πλήρους άφρασίας και άποκατηνώσεως, ήσαν έγκαταλελειμμένα ύπό ασπλάγγων γονέων τέκνα.

Η κοινωνία δέν είνε λοιπόν ποσώς έργον έπιτηδεύσεως και καθαράς της συνθήκης, ως βρεταήξαν φιλόσοφοι τινες, ιδίως ο Holhes και ο Ρουσσώ. Δύναται τις να ειπρη ότι αυτή είνε θεία θεσμοθεσία, επειδή ο Θεός υνέστησεν αυτήν δημιουργήσας τό άνθρώπινον γένος· αυτη είνε η μόνη φυσική κατάστασις του ανθρώπου, και ό, τι οι περιών ο λόγος φιλόσοφοι εκάλεσαν φυσικήν κατάστασηιν, όπως διακρίνουσιν αυτό της κοινωνικώς τάξεως, ής ήλθεν προηγέτο, ού μόνον δέν υπήρξε ποτε, επειδή ούδέν ήγνος άρχηεν έν ταις μάλλον άπομακρυσμέναις άναμνήσεσι της άνθρωπότητος, άλλ' είνε άπολύτως αδύνατον να έννοηθί. Πώς να εξηγήση τις, τψ όντι, ότι ο άνθρωπος, φύσει κοινωνικός, έζησεν επί αιώνας έν άλλη τινη κατάστάσει, ή προοισθησις εις άλλην τινά κατάστασιν, συνέλαβε τήν ιδέαν και εύρέθη ικανός να ιδρύση την κοινωνίαν; Δεχθώμεν προς μίαν στιγμήν τήν τελευταίαν ταύτην ύπόθεσιν. Έάν η κοινωνία δέν ήνε φυσική, έργον άναμφιβόλως δικαίον να ύποστηρίζωσιν ότι είνε τό άποτέλεσμα συνθήκης τινός. Άλλά τις θα έννοήση, ότι συνθήκη τις ήδυνήθη να σχηματισθή μεταξή δυτών μεμονωμένων, έσωτερημένων του λόγου και πάσης άλλης γλώσσης, διασπαρμένων επί πάσης της έπιφανείας της γης, και τά όποια τά μονήρη αυτών ένστικτα, και η θρηιώδης άπιστία, όθουν άναγκάως εις τό να μισώνται άμοιβαίως; Πάσα λοιπόν μεταξύ των ανθρώπων συνθήκη προϋποτίθησιν έσχηματισμένην ήδη κοινωνίαν, έξ ού προκύπτει ότι η κοινωνία είνε προγενετέρα πάσης συνθήκης.

πραξίν υπέρ τῆς συντηρήσεως καὶ ἐπιδόσεως τῆς Πολιτείας, ὡς βλέπομεν τοῦτο ἐν τῇ τάξει τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐξοχόντων σημερινῶν ἐθνῶν, ἰδίᾳ ὁμοίως παρὰ τοῖς Ἕλλησι, οὕτω συμβαίνει καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τῷ ὑψηλῷ ταύτου ἰδρύματι καὶ μεγάλῳ ρυθμίῳ τῆς ἡθικῆς τοῦ ἀνθρώπου τελειώσεως καὶ πνευματικῆς ἀνυψώσεως ὑπὲρ τὰ γῆϊνα καὶ ἐσθῆρα. Ὅπως ἡ Πολιτεία σπανίως καὶ κατ' ἐξαιρέσειν δέχεται ἐν τῷ κύκλῳ τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς πρῶτωπα, μὴ ὑπαγόμενα τοῖς νόμοις αὐτῆς μηδὲ κεντημένα τὴν χρηστότητα καὶ τὴν ἀξίαν, τὴν πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῆς συντελοῦσαν, οὕτω καὶ ἡ Ἐκκλησία ἢ ἀνατολικὴ θέλει, ἵνα τὰ τὴν ἐξωτερικὴν καλουμένην αὐτῆς διοικησὶν διέπονται καὶ ἐξασκιοῦντα πρῶτωπα, πλὴν τῆς ἀρετῆς καὶ ἰκανότητος, συνδέωνται διὰ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτῆς γνωρίσματος, τοῦ τῆς χειροτονίας, ἣτις καθιστᾷ τὸν διοικητικὸν λειτουργῶν ὑπὲρ αὐτῆς ἀνεγνωρισμένον. Ὅταν ἡ ἱεραρχία, ὡς εἶπεν, τῶν τῆς Πολιτείας ὑπαλλήλων ἐν γένει, ἦτοι ὁ δεσμὸς ὁ ἀμοιβαίως χαλαρωθῆ καὶ λυθῆ ὅταν οἱ ἀξιοματικοί, οἱ κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν, καὶ οἱ πολιτικοὶ καλούμενοι λειτουργοὶ αὐτῆς δὲν ἐμφορῶνται οὐδὲ ἀγωνοῦντο ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ πνεύματος τῆς κοινῆς συμπράξεως εἰς τὴν πραγμαγίαν καὶ ἀμύαιαν τήρησιν τῆς Πολιτείας πρὸς πραγμάτων τοῦ σκοποῦ αὐτῆς, ἣτοι τῆς ὕλικῆς καὶ διανοητικῆς εὐημερίας τοῦ ὅλου τῶν πολιτῶν, οἵτινες ἐν συνόλῳ ταύτην ἀποτελοῦσι, καθίσταται δὲ τοῦτο δυνατόν, ὡς εἶπομεν, μόνον διὰ τῆς βαθειᾶς συναίσθησεως τοῦ καθήκοντος τῆς εὐκρινούς καὶ ἀδόλου συνεργασίας καὶ τῆς ταυτίσεως, οὕτως εἶπεν, τοῦ βίου αὐτῶν μετὰ τοῦ βίου καὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς Πολιτείας, ὅταν ἐν ἐνὶ λόγῳ ὑπαλλήλοι· ἀνάξιοι καὶ ἀνήθικοι καὶ ἀπατήλοι κυβερνήσει τὴν Πολιτείαν, τότε αὕτη καταρρέει σὺν τῷ χρόνῳ καὶ, τέλος, ἐξαιρέσει ἀπὸ τοῦ καταλόγου τῶν ἀθουπέκτων πολιτειῶν· κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἡ Ἐκκλησία μαραινεται καὶ παρακμάζει καὶ βίον ἐλευθῆν διάγει, ὅταν οἱ ταύτην διοικοῦντες δὲν ἐμπνέωνται ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κοινῶ πνεύματος τῆς ἐπιδόσεως καὶ ἐξυψώσεως αὐτῆς καὶ ταυτίσεως τοῦ ἑαυτῶν βίου μετὰ τοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο δ' ἐπιτυγχάνεται, ὡς ἐν τῇ σοφίᾳ αὐτῆς καὶ τῷ θεῷ φωτισμῷ διέγνω ἀνάκαθεν ἡ Ἐκκλησία, διὰ τοῦ συνδέσμου τῆς ἱεροτελεστίας τῆς χειροτονίας, δι' ἣς ἡ ἱεραρχία τῶν λειτουργῶν αὐτῆς στενότερον συγκρατεῖται καὶ συσφιγγεται καὶ σκοπιμώτερον ὑπὲρ τῆς διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας μεριμνᾷ καὶ ἐνεργεῖ.

§ 58. Βεβαίως ὁ θεὸς Θεμελιωτὴς τῆς Ἐκκλησίας εἶπε· «καὶ πόλοι ἄδου οὐ κατισχύουσιν αὐτῆς» (1). Δὲν

μακροῦ χρόνου ἐξίσκει ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διὰ τοῦτο ἀναγκάζεται ὡς τίμιος ἀνὴρ νὰ ἐγκυκλιέῃ αὐτὸ καὶ τὴν προσφιλέ αὐτοῦ κοινότητι, εἰς ἣν τὰ βέλτεστα εὔχεται· διότι θεωρεῖ ἄτιμον καὶ ἄδύλον νὰ ἐργάζεται ἐναντίον τῆς ἰδίας πεποιθήσεως. Ὁ στενὸς χώρος τοῦ παρόντος περιοδικῶ δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν τὴν κατὰ λέξιν καταχώρισιν τῆς περιέργου ταύτης ἀνοικτῆς ἐπιστολῆς, ἣν ἐφυλάξαμεν· θὰ πρῶτον δὲ τοῦτο ἐν κειρῶ ἀδελωτέρῳ.
(1) Ματθ. ις' 18.

λέγομεν λοιπὸν ἐνταῦθα περὶ τῆς ἐσσεῖ ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ περὶ τῆς ἐπιδόσεως καὶ τῆς τελειότητος τοῦ σκοποῦ αὐτῆς πραγματώσεως. Ἄλλως ἡ Ἐκκλησία, ἐὰν μὴ ἐν τῇ παρουσίᾳ γενεᾶ ἢ ἐν τούτῳ τῷ ἔθνει ἐκτελέσῃ τὸν ὑψηλὸν αὐτῆς προορισμὸν, ἢ ἐκ τούτου ἕκτα ἀνήκει τῇ γενεᾷ ταύτῃ ἢ τῷ ἔθνει τούτῳ, κατ' ἔσθον ὁ θράμβος τῶν ἀρχῶν αὐτῆς ἐν τέλει εἶναι ἀναμφίβολος καὶ βεβαιότατος· διότι ὁ ἰδρύσας αὐτὴν ἐσσεῖ αὐτὴν παρίσταται (1) καὶ τὸ παντοδύναμον ἐκείνο ἐξήνεγκε δόγμα· «ἀλλὰ θεοσεύτω, ἐγὼ νεκίηκα τὸν κόσμον». (2) Χάρη τῆς ἐπιδόσεως λοιπὸν αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία ἐκρίνει, ὅτι εἶναι ἀναγκαστικὴ ἢ ὡς δυνατὸν στενὴ σχέσις τοῦ ἱερατικοῦ βαθμοῦ μετὰ τοῦ διοικητικοῦ ἀξιώματος· ἐν αὐτῇ καὶ ὑπὸ τοῦ πνεύματος ταύτου διαπνέονται πάντες οἱ διέποντες αὐτὴν θεσμοί, οὗς οἱ ἀποστολικοὶ χρόνοι, αἱ Σχολαί, καὶ οἱ Πατέρες αὐτῇ κατέλιπον. Τὴν στενήν δὲ ταύτην σχέσιν τοῦ ἱερατικοῦ καὶ διοικητικοῦ ἔργου τοῦ κλήρου ἢ ὀρθόδοξος ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐσπούδασε νὰ τηρήσῃ καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκλείψεως τῶν διακροτῶν (θνητῶν αὐτῆς).

(Ἀκολουθεῖ)
Δημήτριος Ζωμπολίδης
ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ,"
Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ
Ἡ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ
Κατὰ μεταφράσειν
ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑΣ ΔΑΣΚΑΛΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ἀριθ. 190)

Κατὰ τὰς ἐσπερίδας μας ὁ Ῥοβέρτος ἀναγινώσκει τοὺς κλασικοὺς συγγραφεῖς του, καὶ ἰδίως τὸν Βιργίλιον, ὃν ἐξηγεῖ καὶ σχολιάζει μετὰ πάθος. Ὁ Ἀδόλφος καταγίνεται εἰς μεταφράσεις ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ· ὁ Λεόντιος καὶ ὁ Γεώργιος μελετοῦν τὰ μαθήματά των, ἢ παίζουσι παιγνίδια ἡσυα εἰς τίνα ἐκεῖ πλοῖον τράπεζαν, κεκαλυμμένην ἀπὸ εἰκονογραφημένα βιβλία καὶ πιξίδας μετὰ διάφορα χρώματα· ἡ ἀδελφὴ μου, ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ ἐργαζόμεθα καὶ ἐγὼ μὲν, τῆς ὁποίας ἡ ὄρασις ἀρκεταὶ ἀδυνατοῦσα, κεντῶ τάπητα μετὰ μεγάλας βελονιάς· ἡ Ἐρριέττα, ἣτις ἔχει ὀφθαλμοὺς δεκαπενταετούς παιδικίας, κεντᾷ δὲ τὴν ἱερὰ τῆς ἐνορίας μας μεγαλοπρεπῆ ἀμφία, ἀριστοῦργημα ὑπομονῆς καὶ καλαισθησίας, οἱ δὲ ἄνδρες μας συνομιλοῦν, ἀναγινώσκουσι ἢ παίζουσι ζατρίκιον· κατὰ τὴν ἐνάτην λαμβάνομεν τὸ πῆλον, κατόπιν ἡ Ἀντωνάνετα μὲν κάμνει ὀλίγην μουσικὴν, καὶ ἀποχωρίζομεθα, οὐδὲν λυπούμενοι, διότι δὲν λαμβάνομεν μέρος εἰς πολυαίθριον συναναστρόφας καὶ εἰς λαμπρὰς ἐορτάς. Ὁ Λέων συχνὰ μᾶς συντροφεύει, ἀλλὰ τὰ τῆς θέσεώς του καθήκοντα

(1) Ματθ. κη' 20.
(2) Ἰωάν. ις' 33.

καὶ ἡ πρὸς τὰς σπουδὰς κλίσις του δὲν τῷ ἐπιτρέπου νὰ ἦν καθ' ὀλοκληρίαν ἰδικὸς μας. Ἔχει πολυαίθριον πελατεῖαν, καὶ κατὰ τὰς ὄρας τῆς ἀναπαύσεώς του καταγίνεται εἰς τὸ νὰ σχηματίσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του ἀληθὲς μουσεῖον, ἀριστοῦμένον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἑπαρχίας μας, ἣς ἐκάστη ἐποχὴ ἀντιπροσωπεύεται διὰ τινῶν ἀρχαίων νομισμάτων, ἢ δι' ἐνὸς ἐπίπλου, ἐνὸς ἀγάλματος, μᾶς εἰκόνας.

Χθὲς τὴν ἐσπέραν, ὁ Ἀδόλφος, ἀφοῦ ἔγραψεν ἐπὶ πολλῷ ἐλλοθὸν ἐκάθησεν ἐπὶ τινος παρασεφαλαίου εἰς τοὺς πόδας τῆς μητρὸς του, καὶ, λαθῶν ἐπὶ τῶν γυνάτων του τὸν Γεώργιον, μᾶς ἀνέγνωσεν ὀραϊότατον ποιήμα, ἔπερ ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ πρὸ ὀλίγου μετέφρασε, καὶ ἔπερ ἐφαίνετο, ὅτι εἶχεν ἐμπνεῦσαι αὐτὸς οὕτως ὁ ἐράσμιος Γοργίας μας, ὅστις καθ' ὄλην ταύτην τὴν ἐσπέραν ἐστρέφετο περὶ ἡμᾶς, ὡς μικρὸς δαίμων μετὰ ζατρίκιον·

«Ἄ! μικρὸν παραίξια, Γοργία, σὺ, ὅστις πάντοτε ζωηρὸς καὶ παιδρὸς περιφέρεσαι ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, δρέπων μαργαρίτας καὶ ῥόδα, τὰ ὅποια ἀφύρην μίγδην ἐνώσεις εἰς αἰτάκτους ἀνωθέστας, σὺ, ὅστις ἀκαταπαύστως, κηγαί· ανεις, ἐρχεσαι, ἐξέρχεσαι, εἰς ἐρχεσαι, πηδῶν καὶ χερσῶν· αἱ! μικρὸν πονηρὸν μου δαίμων, σὺ, τοῦ ὁποίου τὰ χεῖλη ἀστολιζέει μειδίαμα, ἔχον τοῦ οὐρανοῦ τὴν χάριν· σὺ, ὅστις ὀμοιάζει πρὸς ἄλλον χελιδόν· αἱ! Γοργία, αἱ! ἀγλυκὸν μου ὄνειρον, διατὶ φέρεις τοιουτοτρόπως;»

«Στρέφει τις πρὸς στιγμὴν ἀπὸ σοῦ τὸ βλέμμα, καὶ εὐ· αθὺς ἔχεις ἐτοίμην κᾶποιαν ἀταξίαν· θὰ σὲ συλλάβω· παίζοντα μετὰ τὰ βιβλία μου, ἢ ἀναρριχώμενον ἐπὶ τῆς ἀτραπέζης, χωρὶς νὰ φροντίζης πολλῷ, ἀν αὕτη ἦν ἡ δὲν ἄηνε στερεὰ· καὶ ἀφοῦ ἀπαξ ἀναβῆς, βλέπων πρὸς ἐμὲ μὲ πονηρὸν βλέμμα ἐρωτᾷς: Πρέπει νὰ ἀναβῶ; . . .»

«Ἄλλ' ἐλθε τώρα . . . λαμπρὸς ὁ ἥλιος ῥίπτει τὰς ἀγλυκτέρας ἀκτῖνας του. Ὅθι ὑπάγωμεν εἰς τὰ δάση, ἐδῶ νὰ ἀκούσωμεν τὰς φίλας σου κίχλας, νὰ δρέψωμεν ἀσθὴν ἀγρία καὶ νὰ συναζώμεν βατόμουρα· κατόπιν, ὅταν ἐῖ ὄρα τῆς ἐπιστροφῆς σήμερον, θὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ οἶκίημα μετὰ τῆς χεῖράς μας· τότε θὰ εἶπῃς τὴν «προσευχὴν σου, Γοργία, καὶ ἄδων πάντοτε θὰ ἀνέλθῃς εἰς τὴν μικρὰν ὀλόλευκον κλίνην σου.»

Ἡ θελκτικὴ αὕτη χαριτολογία μᾶς διεσκέδασεν ὅλους· καὶ πράγματι ὁ Γεώργιος, εἶνε παιδίον γλυκὸν καὶ ζωηρὸν, πλῆρες τρυφερότητος καὶ εὐφρίας, ἀτακτον, πλὴν θυπευτικὸν καὶ ἐνόμιζέ τις, ὅτι αὐτὸ καὶ ὄχι ἄλλο εἶχεν ὑπ' ὄψιν του ὁ ποιητὴς ὅταν ἔγραψεν. Ὁ Γοργίας μας ἠθροπέθη πολὺ, πλὴν ἐγὼ εἶχον ὀλίγον συσφιγμένην τὴν καρδίαν μου, διότι ὁ πτωχὸς μου Λεόντιος εἶχεν ὑπάγει ἐνώπιόν εἰς τὴν κλίνην του, πρὸς τιμωρίαν του, ἵπεσθ' ἢ ὑποθαλάσσειν εἰς τὸν καθηγητὴν του. Ἐπαναλαμ· βάνω καὶ πάλιν, ὅτι ἡ ζωὴ αὐτοῦ τοῦ παιδίου διέρχεται ἐν μέσῳ σφαλμάτων, τιμωριῶν καὶ εὐκρινῶν μεταμελείας, ἀλλ' ἦτις ὅσπερ διαρκῶς ἔχει, οὕτως ἰσχύον. Πνεῦμα ἀτακτον, ἐλαφροῦν, ἐπιδικτικὸν παντὸς πείρασμοῦ, ὁποῖος φίλους μοι ἐμπνέει καὶ τὴν τρῶσφ' ὀλέω τὸ προφυλάξει!

Ἰανουάριος 18 . . .
Τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ νέου ἔτους διήλθον εἰς ἐπισκέ· φεις· σήμερον ἕκαστα δύο αἰτινὲς μοι ἀρῆκαν ζωηρὸν ἐντύ· πωσιν· ἢ μὲν ἐξ αὐτῶν ἦτο καθήκον ἐθιμοτυπίας ἐπίπονον, τότε μᾶλλον, καθόσον σπανίως παρουσιάζεται, καὶ οὐδέ· μία συμπάθεια ἐλκυε τὰς ψυχὰς τῶν ὑποκειμένων, αἵτινα ἢ ὑπὸ τῆς κοινωνικῆς συνθίκης ἐπιβεβλημένη αὕτη ἐπί· σκεψις ἐνώσει, ὡς ἐκ τούτου δὲ ἡ συνομιλία καθίσταται πηλικτικὴ καὶ μονότονος. Λοιπὸν σήμερον ἀπέδωκα τὴν ἐπί· σκεψιν ἐπισκεψίν μου εἰς τὴν κ. Γεσσάν, θεῖον ἐκ μητρὸς τῆς Μαργαρίτας, ἣτις εἶνε γυνὴ ἡλιζιωμένη, ἀνάπηρος· ἀτεκνος καὶ πολὺ πλούσια· κατοικεῖ δὲ εἰς οἶκον παλαιόν, ἀλλὰ μεγαλοπρεπῆ, εἰς ἣν τὰ πάντα φαίνονται, ὅτι μόνον σκοπὸν ἔχουσι τὴν εὐμάρειαν καὶ τὴν πολυτέλειαν. Ἰππ· ῥέτης ἐν στολῇ μετὰ δὴ ἤγησε διὰ μέσου πολλῶν καὶ ὀραίων αἰθουσῶν εἰς ἀπόκεντρον διαμέρισμα ἔπου ἡ κ. Γεσσάν διαμῖνει συνήθως. Παχτεῖς τάπητες ἀπέπνιγον τὸν κρότον τῶν βημάτων μας, καὶ εὐδικροῦτες ἤκουον φωνὴν θυμωδῆ φθίνουσαν μέγρις ἡμῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἀνεγνωρίσα τὴν φωνὴν τῆς κ. Γεσσάν, ἣτις ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ὕψωτο, καὶ ἦτις τέλος ἐξέφερε τὴν ὀλίγην εὐγενῆ ταύτην φράσιν: «Παίξεις σὲν μποῦφος! ἀς τ' ἀφήσωμεν!»

Ἦμην πρὸ τῆς θύρας τῆς μικρῆς αἰθούσης, ἀνοιχθείσης δὲ ταύτης, εἶδον καὶ ἐνόησα ὁποῖον τὸ αἶτιον τῆς φιλονει· κίας. Ἡ κ. Γεσσάν ἐκᾶθητο πρὸ τραπέζης χαρτοπαγινίου καὶ ἔπαίξε μετὰ τῆς δεσποινίδος Ὁρτενσίας, τῆς μισθ· τῆς συντρόφου τῆς, πτωχοῦ καὶ δειλοῦ πλάσματος, ἔπερ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ὑπὸ τὸ βῆρος τῆς τραχείας φράσεως, ἣν ἤκουσεν. Ἐπροχώρησα ἡ κ. Γεσσάν ἡμιγύφου ἐκ τοῦ ἀνακτικῶ ἀνακλίντρον, ὅπου ἦτο κερωσμένη, καὶ μετὰ ἐδέχθη ἀρκετὰ καλῶς. Τὴν εὐρον κατὰ πολὺ ἡλιζιωμένην· τὸ γῆρας ἦτο ἐξωγραφημένον ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου προ· σώπου τῆς, πᾶσαι δὲ αἱ αἰσθησεις τῆς κακῶς ἐλατοῦργου· δὲν ἐβλεπε καλῶς, ἢ ἀκοή τῆς ἦτο βαρεία, αἱ δὲ χεῖρες καὶ οἱ πόδες τῆς μετὰ δυσκολίας ἐκινῶντο· ἐν τούτοις, παρὰ τὴν ἡλικίαν τῆς καὶ τὴν ἀσθένειαν, δὲν ἰθὺνάτο τις νὰ αἰσθάνηται δι' ἐκείνην τὸ πῆθος καὶ τὴν συμπάθειαν, ἣν ἐδικαιοῦτο· σκοτεινὴ τις δυσαρρέσεια, κακῶς κρυπτομένη πικρία, καὶ ὀργὴ ἀκατάπεινος καὶ ἀδικαιολόγητος; ἐπρο· δίδοντο εἰς τὰς ἀθεσβαίους χειρονομίας τῆς, εἰς τὸ θαμβῶν καὶ ἐσθεσμένον βλέμμα τῆς, εἰς τὴν ὀξείαν καὶ ἀπότο· μον φωνὴν τῆς. Τὸ πᾶν τὴν ἐξηρόθιζε, καὶ τοῦ χρόνου ἢ παρέλευσις καὶ αἱ ἀσθένειαι, ἀναπόφευκτοῦ ὄντροφοῦ τοῦ γῆρατος, καὶ ἡ θέα τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων, αἵτινα ἄλλοτε μὲν αὐτὴ εἶχεν ἀπολαύσει, σὺν δὲ ἐβλεπεν ὅτι ἄλλαι ἀπελάμ· βανον, ἢ ἡλ. τὴν ὀραϊότητα, τὴν δύναμιν, τὴν ὑγιάν, τὰς σπινθηροβολούσας ταύτας φλόγας τῆς ζωῆς, αἵτινες μετα· βαίνουσιν ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον· ἐν τούτοις πᾶν ἔτι ὁ πλοῦτος δύναται νὰ φέρῃ ὅπως μετριάζῃ τοῦ σώμα· τος τὰς δδύνας, ἦτο συνηγμένον περὶ αὐτῆς, καὶ ἄν εἶχεν ἄλλην καρδίαν, δὲν θὰ ἤρκει αὐτὸς ὁ πλοῦτος νὰ χύσῃ τῆς παρηγορίας τὸ βάλσαμον εἰς τοὺς σωματικῶς καὶ τοὺς ψυχικῶς πόνους τῆς; δὲν θὰ ἐπέτρεπεν εἰς τὴν χῆ·

ραν και ατεκνον εκεινην γυναικα να δημιουργηση περιξ της
αλλην πολυαριθμον και φιλοστοργον οικογενεια, και να
βιψη εις την σκοτεινην νυκτα του γηρατος της τας ακτινας
της εσπλαγγιχας και της αγαποεργιας ;

Η συνομιλια της ητο ξηρα και στυγη ως η μορφη της.
Παρεπονειτο δια τους πονους της μετα πικριας, ως αν να
εκατηγορει ως αδικον τον Θεον, διότι τη απεστειλε τας
ασθενειας, τον απαραίτητον κληρον της ανθρωπίνης φύ-
σεώς μας, παρεπονειτο δια την μοναξίαν της λησιμονούσα
ότι αυτή η ίδια την ελπε προκαλέσει. Πολλάκις κατά την
επι εϊκοσι περίπου λεπτά διαρρέσασαν επίσκεψίν μου ταύ-
την, εϊρε το μέσον να επιπλήξη την δεσποινίδα Όρτεν-
σιαν, ητις, καθήσασα εις τινα γωνίαν, εϊχεν αναλάβει το
εργόχειρόν της, και ητις μετ' αφθαλομορφνούς φόβου άπε-
κρίνετο εις τας προκλήσεις της κυρίας της. Είς μίαν δε
προσβολήν ζωηρότεραν των άλλων, η δυστυχής δουλη
έκλινε την κεφαλήν, και ειδον δάκρυα βέοντα επί των
ώχρων αυτής παρειών, πλην δέν ετόλμησε να τή αποκριθῆ,
διότι η έκδιωξις, δηλ. η παύση, το ψυχρος, η γυμνότης, θά-
ησαν τα άμματα και αναπόφευκτα άποτελέσματα της τάλ-
μης της.

Δέν ηδυνάμην να επέμβω, μολονότι η καρδιά μου συνε-
σφιγγετο άφ' ό,τι έβλεπον επανελάμβανον την συνομι-
λίαν, και προσεπάθουν να παρεμβάλω εις αυτήν λέξεις
τινάς περί ύπομονής και ύποταγής εις του Θεου το θέ-
λημα· αυτη όμως μοι απεκριθη με ψυχρόν μειδιάμα: « Γνω-
ρίζετε ότι δέν είμαι θρησκομαϊνής . . . » Δυστυχώς ναί,
τό εγνωρίζον ! « Άγνωστειτε προσέτι, εζήκολούθησε μετά
μόλις συγκεκρατημένης όργης, τί εϊνε το γήρας· να ηται
βάρος εις σεαυτήν και εις τους άλλους, να βλέπης ότι σε
παρμελούν, ότι δέν σε λογαριάζουν πλέον δια τίποτε· να
σ' επισκέπτωνται, να σ' επίζητούν μόνον εκ συμφέροντος,
να μη έμπνής ούδεμίαν προς ούδένα συμπάθειαν, να σέ
ύπηρετούν, να σέ περιποιούνται, διότι προς ταυτα πληρώ-
νονται, και πάλιν, υπέλαθε βίπτουσα το βλέμμα της επί
της δεσποινίδος Όρτενσίας, ό Θεός γνωρίζει πώς ! Τίποτε
πλέον να μη περιμένης, τίποτε πλέον να μη ελπίζης. « Ω !
εϊνε φοβερόν ! Θα έλθη καιρός να ένθυμηθῆτε τους λόγους
μου. Και εγώ υπήρξα νέα, υπήρξα όραία, και ίδου πώς
κατήτησα. » Α ! όποια παγίς εν τῆ ζωῆ ! — Άλλά και
όποια έλπις εν τῶ θανάτῳ ! τῆ απειρήθη, μη δυναμένη να
συγκρατήσω έμναυτήν. — « Μη εμιλώμεν περι αυτού ! » μοι
εϊπε μετά τόνου φωνῆς, δι' ού άποθαι τις άντικείμενον
συνομιλίας προξενούν φρίκην.

Δέν ετόλμησα να επιμείνω, και μετά τινας άκόμη άση-
μάγτους φράσεις άπεχωρέτισα την κ. Γεσσαν μετά βα-
θείας λύπης. (άκολουθεί)

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

Ένεκρίθη υπό του Οίκουμ. Πατριαρχείου, όποις δική
Πατριαρχικής και Συνοδικής Έγκυκλίου συστηθῆ εις πάν-
τας τους Μητροπολίτας του Οίκουμ. Θρόνου η τακτική

και αδοτηρά έφρημογή του επί της Πατριαρχείας Άνω-
μου του Ζ' ληφθέντος μέτρου της έτησίας χορηγίας
ποσού τινος εκ μέρους των Ιερών Έκκλησιών υπέρ του
Έθν. Ταμείου.

— Η Ίερά Σύνοδος των Πατριαρχείων άποστύλλει
εις Πάτρων ως Πατριαρχικών Έξαρχον τον Θεοφιλέστα-
τον Ξανθοπόλεως Ιωάννην, δια να εξετάση λεπτομερῶς
την κατάστασιν της εκεί Μονῆς Ιωάννου του Θεολόγου
και τας καταγγελθείσας ως παρανόμους και επίζητους
ενοικιάσεις κτημάτων της Μονῆς, υποβάλη δε έκπειτα τή
προσέκουσαν έκθεση εις την Ίεράν Σύνοδον προς λήψιν
των καταλλήλων μέτρων δια την οικονομικήν άνόρθωσιν
της εν λόγω Μονῆς.

— Διωρίσθη εν τῆ Θεολογική Σχολῆ Χάλκης, προτάσει
της έφορίας αυτής, ως καθηγητής της Τουρκικής, ό κ.
Ν. Θ. Σουλίδης, βεθῆς της γλώσσης ταύτης γνώστης,
άπολαύων δε πολλῆς εκτιμήσεως δια τά κατακοσμούντα εἰ-
τήν ήθικά χαρίσματα.

— Ηρηνόια Πατριαρχική ήρθησαν από του Πατριαρχ-
κού Ναού οι δύο εκ των περιεφερομένων τεσσαρῶν διακων
δια τά ανάγκας του ναού και του κλήρου. Έκ των δια-
τηρηθέντων επί του παρόντος δύο διακων ό μὲν εις πρώ-
ριται δια τας ανάγκας του Πατριαρχικού ναού, ό δὲ
έτερος δια τά ανάγκας του Πατριαρχικού κλήρου. Έπι-
ροι δύο διακωνι θά ηνε εκτεθειμένοι δια παντός εν τῆ Νά-
ρθηκι επί του παγκραίου χάριν των επιθυμούντων να προσ-
φέρωσι, χωρίς η άριστερά των να γνωρίζη τί ποιεί η δε-
ξιά των.

— Απαξ δε του έτους θα περιφέρηται βιβλίον, εις τό
όποιον εκαστος εκ των ένοριτών του Φαναρίου θά έγγρά-
φηται εις ό ποσόν προαιρείται προς ελάφρυνσιν των πολ-
λών και υπερήγων βαρών και αναγκών του Πατριαρχικού
Ναού.

NEON PERIODIKON

Από της 15ης Ιουλίου 1901 ήρξατο εκδιδόμενον υπό
του εν Λευκωσία της Κύπρου Θερησκευτικού Συλλόγου η
« Ορθοδοξία » δις του μηνός εκκλησιαστικόν περιοδικόν
δικτασέλιδον, υπό τον τίτλον « Χριστιανική Αλήθεια »,
διευθυντής αυτου και υπεύθυνος Συντάκτης εϊνε ό κ.
Παύλος Π. Κολοσιδης. Συνδρομή έτήσιας εν Κύπρῳ σελί-
νια 6, δια την Εβρώπην φρ. χρ. 10, δια δε τό λοιπόν
έξωτερικόν φρ. χρ. 8. Είς τό νέον ταυτο περιοδικόν εἰσ-
μεθα εκ καρδίας πάσαν ευδοκίμησιν και πρακοπήν.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ο κ. Βασίλειος Κακούρης, πρώην διανομέυς της « Ανα-
πλάσεως » και της Παραφράσεως των Απάντων του εν
Άγίοις Πατρός ημών Ιωάννου του Χρυσόστομου, της
εκδιδόμενης υπό των αδελφών Μιχαήλ και Νικολάου Ι.
Γαλανού, εϊτα δε διαδότης εν Άγίῳ Όρει άντιτίπων
των δύο πρώτων τόμων της ειρημένης παραφράσεως,
παραχωρηθέντων αυτῷ επί πιστώσει, ούδεμίαν του λοιπού
σχέσιν έχει ούτε προς την ύπηρεσίαν της « Αναπλάσεως », ούτε
προς την υπό των αδελφών Γαλανού έκδοσιν των
Χρυσστομικών, οι δε ημέτεροι άνταποκρίται και συνδρο-
μηται θέλουσι τον θεωρεί πλέον ξένον καθ' ολοκληρίαν
προς πάσαν ημών ύπηρεσίαν εϊτε δι' έγγραφῶν συνδρο-
μητών, εϊτε δια πόλησιν βιβλίων, εϊτε δι' εϊσπραξῶν
συνδρομῶν, εϊτε δια παραλαβῆν ημετέρων χρημάτων.

ΕΥΦΟΡΨΑΦΕΒΙΟΝ ΑΡΙΣΤ. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΜΑ

66—Όδός Αδριανού—66